

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6196/2024-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Joška Radanovića iz Iloka, Dunavska 37, OIB: 42993524559, kojeg zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koje zastupa punomoćnica Petra Vatavuk, odvjetnica u Zagrebu, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 11. lipnja 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnika tužitelja Lee Jurenec - odvjetničke vježbenice i zamjenice punomoćnice tuženika Ane Zelić - odvjetničke vježbenice, 8. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Odredba članka 11.3. ZAVRŠNE ODREDBE, Ugovora o kreditu broj 9012334331 od 13. ožujka 2007. godine zaključenog između tužitelja JOŠKO RADANOVIĆ, 32236 Ilok, Dunavska 37, OIB: 42993524559 kao korisnika kredita i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., 10000 Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 kao kreditora koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju Joško Radanović, 32236 Ilok, Dunavska 37 OIB: 42993524559 isplati iznos od 234,05 eur sa zateznim kamatama od 14. ožujka 2007. do isplate, po stopi koja se do 31. prosinca 2007. određuje po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023.

do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 naknaditi tužitelju Joško Radanović, 32236 Ilok, Dunavska 37 OIB: 42993524559 trošak parničnog postupka u iznosu od 341,25 eur sa zateznim kamatama tekucim od 8. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj 9012334331 od 13. ožujka 2007. godine, kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 25.272,48 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, da mu je kredit dan na rok otplate od 60 mjeseci, da je čl. 11.3. ZAVRŠNE ODREDBE predmetnog Ugovora tužitelju nametnuta/ugovorena naknada u visini od 1,00 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita, da se radi o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit, da je tužitelju na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 152,36 EUR (1,00% od iznosa kredita), da je spornim čl. (točkom) 11.3. Ugovora o kreditu regulirana obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Tužitelj ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa da iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade ništetne, da se o navedenog odredbi ugovora uopće nije pojedinačno pregovaralo, da tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita te da tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Slijedom navedenog tužitelj zahtjeva utvrditi da je ništetna odredba čl. 11.3. ugovora o kreditu koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 152,36 eur sa zateznim kamatama od 14.

ožujka 2007. do isplate te naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka sa zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana, ističe prigovor zastare, navodi da sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkom kreditiranju, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno, da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Tuženik navodi da tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da je predmetna odredba ništetna, da suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe, da sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao odnosno da je iznos naknade fiksno i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, a činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo da ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama i da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom, da je ista u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način, fiksno određena, tj. određiva u svakom trenutku odnosno da je ugovaranje odredbe o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva nesporno u skladu s odredbama zakona, a što čini neosnovanim navode tužitelja o eventualnoj nepoštenosti, odnosno ništetnosti iste. Tuženik ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima, koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu te da je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Tuženik ističe da sama naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita, da je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi i da je prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za predmetnu odredbu. Zaključno, tuženik predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te naložiti tužitelju da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

3. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) te isplate iznosa od ukupno 152,36 eur po osnovi plaćene naknade (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 152,36 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu odredbe čl. 35. i 40. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje

ZPP) deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.479,59 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 152,36 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 13. studenog 2025.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: knjigovodstvenu karticu (list 5-12 spisa), Ugovor o kreditu broj: 9012334331 od 13. ožujka 2007. (list 13-18 spisa), Opće uvjete poslovanja (list 32-40 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje u tekstu ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbe čl. 11.3. ugovora o kreditu broj 9012334331 od 13. ožujka 2007. u dijelu kojim je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenih na temelju tih odredbi ugovora o kreditu.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 9012334331 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 13. ožujka 2007. u iznosu od 25.272,48 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan korištenja (čl.1.), s namjenom za kupnju vozila (čl.2.), da je odredbom čl. 11.3. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% od iznosa kredita sukladno odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

8. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren, životan i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za kupnju osobnog automobila, za osobne potrebe te da je otišao u banku gdje ga je čekala osobna bankarica sa pripremljenim ugovorom o kreditu, upoznala ga sa ugovorom i da je spomenuta naknada, da se radilo o nekakvom postotku, a na njegov upit mu je rečeno da se radi o standardnom ugovoru što je prihvatio. Na posebno pitanje punomoćnika tužitelja jesu li mu objasnili od kojih troškova se sastoji ta naknada tuženik je iskazao da se ne sjeća već su mu rekli da je to standardno.

9. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj kao korisnik kredita imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl.

propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz sporne odredbe čl. 11.3. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% od iznosa kredita, sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

11.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno određiva.

11.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 11.3. predmetnog ugovora u dijelu koji se odnosi na plaćanje naknade određena odnosno određiva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi.

Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

11.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornog dijela odredbe čl.

11.3. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan naknadu platiti.

11.4. Iz sadržaja spornih ugovornih odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknade, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada za obradu kreditnog zahtjeva nije bila određena, a niti

odrediva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

11.5. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva. Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadi od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja iste, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita. Valja istaknuti, a vezano za pozivanje tuženika na opće akte banke, da tužitelj kao potrošač na temelju općih akata tuženika nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade.

12. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba u navedenom dijelu nije određena niti odrediva to je ista u tom dijelu ništeta u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba prouzročile i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

12.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe iz čl. 11.3. Ugovora o kreditu valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. l. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

13. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da je na pripremnom ročištu održanom pred naslovnim sudom dana 13. studenog 2025. tuženik naveo da nije sporna visina plaćene naknade u iznosu od 152,36 eur i datum uplate iste.

14. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

14.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost dijela odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

15. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužiteljici vratiti sve što je stekao temeljem ništete odredbe ugovora o kreditu, dakle, bez osnove i to sa

zateznim kamatama od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

16. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa koji je tuženik stekao na temelju odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 152,36 eur sa zateznim kamatama od 14. ožujka 2007. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

17.1. Tužitelju je trošak postupka odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 9. svibnja 2025. u iznosu od 50,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 13. studenog 2025. i dana 11. lipnja 2026. u iznosu od po 50,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eur (tbr.9.tč.3.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 281,25 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 30,00 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 eur.

Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 341,25 eur.

17.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

17.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III izreke presude.

U Zagrebu, 8. srpnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 30,00 eur i za presudu u iznosu od 30,00 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-3088a-75789**

Kontrolni broj: **0684f-fb2df-b30e7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.